

[Kofod-Svendsen]

over kontanthjælpen. Så det er på den måde, vi vil sætte ind og bore nærmere i, om de regler er fuldt ud dækkende.

Jeg vil foreløbig sige til det socialdemokratiske forslag, at det er overraskende, at Socialdemokratiet overhovedet ikke berører f.eks. dem, der opvarmer med bygas eller elektricitet. Der er nogle af dem, der faktisk har lige så store eller under givne vilkår større udgifter end dem, der opvarmer med petroleum.

Derfor synes jeg, det er vigtigere, at man ser på de generelle kontanthjælpsregler frem for at gå efter energikilden.

Behnke (FP):

Fremskridtspartiets ordførerskab vil være delt i tre, og jeg vil derfor blive efterfulgt dels af fru Jane Oksen, dels af fru Kirsten Jacobsen.

Den 8. december 1988 ønskede den daværende regering at opnå Fremskridtspartiets støtte til en række forslag, f.eks. forhøjelse af portoen. Som en imødekommelse over for Fremskridtspartiet lykkedes det at få opbakning, idet en del af forliget blev, at der skulle stemmes ja til et forslag om at få fjernet afgiften på dunkpetroleum. Det er altså tilbage i december 1988. Afgiften blev fjernet med virkning fra 1. januar 1989.

Hele 1989 går upåagtet hen – der sælges dunkpetroleum uden de store politiske armbevægelser. Først i forsommeren 1990 får det politisk opmærksomhed. På trods af at samtlige partier i Folketinget stemte for fjernelsen af afgiften på dunkpetroleum, og på trods af at den lovtekst, som blev vedtaget, ikke gjorde opmærksom på, at dunkpetroleum kun måtte anvendes til særlige formål, var der altså lige pludselig en lang række politikere og politiske partier, som ønskede at få indført begrænsninger med hensyn til anvendelsen af petroleum. Oven i købet har det vist sig, at hver gang man har været ude med meldinger om, at nu skulle der sættes en stopper for dunkpetroleum, har de samme personer altså været medvirkende til, at der er kommet endnu mere gang i salget, for alle ønskede selvfølgelig at få andel i den afgiftsfrie petroleum inden et eventuelt politisk indgreb.

Der skal ikke herske nogen som helst tvivl om, at det var Fremskridtspartiets ønske både på daværende tidspunkt i 1988 og endnu mere under finanslovforhandlingerne i efteråret

1989, at de generelle energiafgifter skulle sættes ned.

Det, der så sker, er, at der i løbet af sommeren kommer en klar politisk melding fra både Socialdemokratiet og SF og altså også to af forligspartierne fra december 1988, nemlig Centrum-Demokraterne og Kristeligt Folkeparti, om, at nu ønsker man at stoppe for dunkpetroleumssalg.

I den situation kunne Fremskridtspartiet selvfølgelig passivt have set til, at vi kunne have samledes i dag eller i morgen og have fjernet afgiftsfritagelsen for dunkpetroleum. Men i stedet for passivt at lade det passere valgte Fremskridtspartiet aktivt at gå ind i sagen. Hvis afgiften skulle genindføres, kunne det lige så godt ske i forbindelse med en politisk aftale, hvor Fremskridtspartiet i stedet for blev imødekommet på en række andre områder. Det skete i sidste uge, onsdag aften, og det vil min medordfører komme nærmere ind på.

Men hele vejen igennem har det været Fremskridtspartiets ønske – og er det fortsat – at de generelle energiafgifter hurtigst muligt og mest effektivt bliver sat ned. Når det hver gang er blevet afvist specielt af regeringspartierne, har vi stærkt på fornemmelsen, at det i højere grad skyldes et ønske om fortsat at holde liv i det hendøende naturgasselskab end et ønske om, at den danske befolkning, specielt i tider som disse med uro i Mellemøsten, kan få sig nogle energipriser, som er til at betale sig fra. Men det må vi komme tilbage til senere, når Folketinget ordinært samles i oktober.

Jane Oksen (FP):

Fremskridtspartiet er ikke 100 pct. begejstret for det forlig, der er indgået. Ligesom den tidligere ordfører ser vi gerne energiafgifterne totalt afskaffet. Det underer os meget, at man ikke er særlig opmærksom på, at vi nærmer os EF's indre marked, og at vi har nogle energiafgifter, der er betydelig højere end andre landes. Nu får man yderligere forhøjet afgifterne på petroleum, og det er uheldigt. Men det var nok det nærmeste, vi kunne komme med dette forlig. Vi afvejede fordele og ulemper således, at vi fik nogle fordele på boligområdet, der kunne opveje ulemperne, og at vi fik tilgodeset pensionisterne, således at de i hvert tilfælde ikke får merudgifter på grund af det, der nu sker.